

Postanowienie z dnia 5 września 2008 r., III CNP 44/08

Wysłanie pisma odrzuconego lub cofniętego w rozumieniu art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) następuje z chwilą wydania przez sędziego zarządzenia wysłania stronie pisma odrzuconego lub cofniętego, a nie z chwilą wykonania technicznej czynności ekspediowania tego pisma (złożenia u doręczyciela).

Sędzia SN Jacek Gudowski

Sąd Najwyższy w sprawie z wniosku wierzyciela Jacka T. przeciwko dłużnikowi Adamowi R. i Krystynie R. o nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu komornika sądowego z dnia 30 stycznia 2003 r., na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2008 r., na skutek skargi wierzyciela o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 5 marca 2007 r. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 marca 2007 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił zażalenie wierzyciela Jacka T. na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 24 listopada 2006 r. w części oddalającej jego wniosek o zwrot opłaty sądowej uiszczonej od wniosku o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikowi i jego małżonce. Sąd Okręgowy w Krakowie stwierdził, że zgodnie z art. 79 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – dalej: "u.k.s.c."), zwrot uiszczonej opłaty sądowej następuje w szczególności w przypadku odrzucenia lub cofnięcia pisma procesowego, o ile nastąpiło ono przed wysłaniem odpisu pisma stronom postępowania. W rozpoznawanej sprawie odpis postanowienia z dnia 16 listopada 2006 r. oddalającego wniosek wierzyciela o

nadanie klauzuli wykonalności przeciwko dłużnikowi i jego małżonce został wysłany uczestnikom postępowania przed złożeniem przez wierzyciela pisma o cofnięciu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności i z tego względu wnioski o zwrot uiszczonych opłat sądowych zostały oddalone.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 5 marca 2007 r., w której zarzucił naruszenie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b u.k.s.c. przez jego niezastosowanie. Podniósł, że na skutek naruszenia tego przepisu poniósł szkodę o równowartości uiszczonych, a niezwróconych opłat sądowych, tj. w kwocie 100 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b u.k.s.c. jasno wynika, że zwrot opłaty może być dokonany tylko wówczas, gdy odrzucenie lub cofnięcie pisma nastąpiło przed wysłaniem odpisu pisma innym stronom, a w braku stron – przed wysłaniem zawiadomienia o terminie posiedzenia.

Termin „wysłanie” („wysłać”) jest używany w aktach prawnych w znaczeniu potocznym, oznaczającym faktyczne, fizyczne przekazanie czegoś komuś przez kogoś, np. przez pocztę, sądową służbę doręczeńową lub innego pośrednika (art. 479⁹ § 1, art. 479¹² § 2 lub art. 694³ k.p.c. albo art. 563 § 3 k.c.), albo w znaczeniu prawnoteknicznym, oznaczającym podjęcie przez sąd lub inny organ sądowy czynności procesowej „wysłania”, a więc skierowania do strony albo innej osoby odpisu orzeczenia lub pisma procesowego (np. art. 130³, art. 1017 § 1 lub art. 1160 § 3 k.p.c.). Nie ulega wątpliwości, że termin „wysłanie”, którym posłużył się ustawodawca w art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b u.k.s.c., m.in. ze względu na skutki prawne tej czynności, został użyty w znaczeniu technicznop procesowym, zatem „wysłanie” pisma odrzuconego lub cofniętego w rozumieniu tego przepisu następuje nie z chwilą wykonania technicznej czynności ekspediowania (złożenia pisma u doręczyciela), lecz z chwilą podjęcia przez sędziego stosownej decyzji procesowej, w tym wypadku wydania zarządzenia wysłania dłużnikowi – cofniętego później – wniosku wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności wraz z postanowieniem oddalającym ten wniosek.

Przyjęcie innego rozumienia pojęcia „wysłanie” oznaczałoby uzależnienie zwrotu opłaty od czynności czysto faktycznej, dokonywanej przez sekretariat sądowy lub pracowników obsługi, niemającej jakiegokolwiek doniosłości prawnej. Sąd Najwyższy niejednokrotnie sprzeciwiał się wiązaniu skutków prawnych z takimi

właśnie czynnościami lub zdarzeniami (por. np. uzasadnienie uchwały z dnia 22 listopada 2006 r., III CZP 86/06, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 107).

W tym stanie rzeczy, skoro z akt sprawy jednoznacznie wynika, że zarządzenie o doręczeniu (wysłaniu) wniosku wierzyciela dłużnikom zostało wydane w dniu 16 listopada 2006 r., jak też w tym samym dniu sekretariat uczynił wzmiankę o ekspediowaniu, natomiast wierzyciel cofnął wniosek w dniu 17 listopada 2006 r., o naruszeniu art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. b u.k.s.c. nie może być mowy.

W konsekwencji skarga wierzyciela – oczywiście bezzasadna – nie mogła być przyjęta do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).